

Събудих се на пода. Слънцето ми блестеше в очите. Главата ме приболяваше много осезаемо. Огледах се. Станка я нямаше. Вместо нея на четирите легла имаше няколко други съученици. Наоколо се въргаляха празни бутилки и счупени чаши. Не помня как се бях озовал обратно в нашата стая. Сигурно Станка не е издържала на потресаващите ми естествоизпитателски опити от типа „ако това не може да влезе тук, то тогава...“ и ме е изритала. Разбирам я. По-жалка картинка от мен, опитващ се да пъкна меко парче месо неизвестно къде, дишайки тежко, и накрая свършващ с протяжен стон, едва ли сте виждали. Ще повърна само от мисълта. Мисълта за *сефтето* си. Виждали ли сте човек, направил сефте без секс? Ето ме. От Гинес могат да дойдат да ме регистрират.

Известно време след излизането от казармата отново бях там, откъдето тръгнах. Само родителите вече ме гледаха малко по-кисело, защото, знаете, „На Попови синът им е на твоите години и си има и хубава работа, и семейство направи, и детенце чакат напролет!“ А аз няха хубава работа, нито бях създал семейство, още по-малко пък чаках дете, опазил ме Господ. Ама сигурно защото не бях на Попови синът. Да го еба в модела за подражание. Затова цялата държава за нищо не става. Защото всички вземат пример от на Попови сина или на Неделчеви дъщерята, която на 22 години е неврастенична, уродлива майка на второ дете, пушеща цигара от цигара.

Същата вечер Аксиния направо ме спуга. Топките ми станаха на мекици. Работата обаче беше там, че през това време си представях Ада. И не просто как я еба, а, извинявам се за този профански, отдавна загубил смисъл израз, правещ ме да изглеждам като глупав зубър, я любя. Не можеш да *ебеш* ангел!

За два дни написах първия си разказ. Озаглавих го „Палос“. Комбинация от паус и фалос, която май само аз си разбирах. Но още по-добре – така хората щяха много дълго да мислят какво точно е искал да каже авторът, а аз после щях да се надсмея над идиотщините, които щяха да наредят в списанията. Нали сте обърнали внимание – днес всеки гейзер може да пише в списание. И да прави *рецензии*. Гейзери правят рецензии в *лайфстайл* списания – това е най-кратко олицетворението на информационното общество и свободата на словото в България.

Оф, много ме дразнят такива разсъждения! Един милион, та един милион. Хубаво, дори да ги изгубим, ще ги изкараме пак! Колко му е?! Голяма драма! Сякаш е копал и мъкнал камъни по 24 часа за тия пари, еби му майката!

И ето, седим си ние с Аксиния, пийваме си – аз „Чивас“, тя ягодово дайкири, говорим си непринудено, хихикаме си, а на мен изобщо не ми е сексуално, ама грам, защото преди това съм си ударил не една, не две, а за по-сигурно – три чекии. Мога да я гледам в циците безучастно, но нямам ищах дори за това. Мога да си представям как устните □ се обвиват около хуя ми, ама и за това нямам мерак. Затова си седя с една загадъчна усмивка през цялото време и съм в тотално

присъствие на духа. Знам, че като изпия половин бутилка, ще ми се върне нагонът, но дотогава вече ще сме в таксито към вкъщи, та всичко е съвсем в реда на нещата.

И тогава влиза Альоша. Но не е сам, а води със себе си приказно създание. Спрях по средата на разказа си за това как съм готвил в казармата – знаете, кучките обичат войничета в униформички и тази не беше изключение.

И влиза значи Альоша. Аз успявам да преглътна буцата в гърлото си и представям на двама им съвсем безчувствено курволяка. Да си личи, че нямам нищо общо с нея, само се каня малко да я боцна. После Альоша представя... Ада. Бога ми, ще изригна като шибания Везувий!

Отворих си едната биричка, извадих дрехите от сака и започнах да ги подреждам в гардероба. Доволен от свършеното, седнах на дървения стол и се обърнах да взема лаптопа. Но той не беше там. Тръпка премина през цялото ми тяло, а в корема ми се появи топка. Огледах се. Лаптопът просто го нямаше. Докато аз ядях дюнер, някой беше влязъл и ми беше гепил лаптопа. За добре дошъл. Типично по *български*.

Всичките ми дизайни, всичките ми документи и всичките ми пиратски емпетройки вече ги нямаше. Заедно с лаптопа на татко. Някоя шибана, гнусна, долна, мръсна и миризлива малка твар просто беше влязла, беше си харесала лаптопа и си го беше присвоила. Стана ми неопишимо гадно. Поисках да избия с шут вратите на гадните студенти, да ги наредя завързани до стената и да започна да ги кълцам на малки парченца, докато не си признаят къде е лаптопът. Ако те не знаеха, щях да продължа с другите съседни. Вместо това останах да седя на място като парализиран. Само през няколко секунди надигах бирата. Гледах празно. Съзнанието ми изведнъж стана на вакуум.

В първия момент човек си мисли, че това е някаква шега. Че след малко на вратата ще се почука и хилещи се хора ще му кажат: „Споко бе, само се ебаваме, ето ти го.“ После осъзнава, че това не е детска приказка, в която накрая всички се смеят и ядат курабии.

Легнах на скърцащата пружина върху вмирисания матрак. Съвършено сам за пръв път от месеци насам. Навън беше започнало да ръми и капките почукваха морзово по капандурата.

Изглежда, моментът беше подходящ за бърза депресивна равносметка. Знаете как е, нещата винаги следват някакъв логичен, но пълен с гротеска ход. От равносметката установих, че до момента животът ми е равен на кръгла нула и е нямал абсолютно никакъв смисъл. Гледах мръсния обрасъл с паяжини таван и осъзнавах, че дъното изглежда точно така.

Една огромна капка се процеди от капандурата и се разпиля върху брадата ми.

Разплаках се. По бузите ми шурна гореща река. Не знаех, че сълзите могат да парят така. Нито че са толкова солени.

На вратата ми се почука. Мислих около половин минута дали да отворя. Накрая отворих. Дългият – мъжлето на малката неврастеничка. За два месеца това беше първият контакт на студентите с мен.

- – Здравсти. Ами такова, аз реших да се запознаем.
- – О!
- – Аз съм Димитър – каза той и подаде ръка.
- – Мараба, аз съм Петко – казах.
- – Ами ние, такова, тази вечер празнуваме малко рожден ден тука и искахме да те поканим.

Чудесен момент да се запозная с невзрачните си съседи от дълбоката провинция.

- – Супер, след малко ще дойда тогава, само да довърша нещо.

- – Аха. Ами окей тогава, хм?...

Димитър постоя няколко секунди безмълвно на прага, потропвайки от крак на крак, почеса се по врата веднъж-дваж и безмълвно се върна обратно.

Затворих вратата, но останах залепен с ухо за нея. Другата врата се захлопна и веднага след това иззад нея изригна истеричният глас на малката фъртуна.

- – Защо не му каза бе?! Как може да си такъв тъпанар! Сега какво ще правим? Ти изобщо мозък имаш ли? Мислиш ли с нещо в тая глупава глава? Мухльо!

Вратата им отново се хлопна и някой с бързи крачки приближи. Блъсна два пъти настойчиво по моята. Едва успях да си махна ухото от дъските, та да не влязат и излязат направо през другото. Отворих. Отпред стоеше малкият вредител.

- – Здравсти, аз съм Арсения – каза бързо.

Почти незабележимо се дръпнах назад. Няма по-подходящо име за това дребно отровно същество, заклевам се! Припомнете си какво ви говорих в началото за имената.

В това време Арсения провеси врат настрани, разгледа чистотата и красотата на помещението, телевизора в ъгъла, хладилника, устните □ се свиха в една особена гримаса и в ума □ прищрака някаква тънка сметка.

- – Аз пък съм Афанасий – рекох леко нервиран от наглото □ нахлуване в личното ми пространство.

Един поглед с периферното зрение към другия край показва, че останалите студенти са се скупчили на дупката на едва-едва откренатата врата и следят събитията.

- – Димитър пропусна да ти каже... събираме по 20 лева на човек за *купона* – прекъсна съзерцанието ми тя.

Ахааа! Разбрахте ли сега каква била работата? Ела, ама дай парите да го направим. По 20 лева на човек! Ха-ха! Седмичният бюджет на цялата им скапана групичка! Бяха решили да го получат от мен в кеш, а в замяна да ме гостят с кисели краставици, домашна ракия и филии със свинска мас, а най-вероятно и да изкърят нещо допълнително от моя долап. Ох, котенца!

- – Двайсет лева казваш? Имаме решение на проблема! Иди се подмий, сложи си новата прашка, ела след 5 минути и ще оправим работата. Не бих казал, че си като за 20 лева, но ще направя компромис този път. Айде давай!

Малката отровна Айви загуби ума и дума вероятно за пръв път в живота си. От устата □ се изтръгна само едно „Моляяя!“ В този момент Димитър превключи на програма „спасявай честта на оная, която десетки други отрепки са познали преди теб, рицарю“, отвори със замах вратата и се втурна към мен с крясък „Ще те смачкам, боклук.“ След него някак по рицарски със секунда закъснение излетяха хевиметалистът и цайсатият гений. Те обаче изхвърчаха с крясъци „Ааааа“, сякаш се намираха в шибана битка със силите на мрака и това беше последната им атака, от която зависеше дали злото ще надделее. Залагам си топките, че и двамата бяха прочели „Властелинът на пръстените“ поне по три пъти и космите на ръцете им настръхваха всеки път, като си представяха епичната битка при Helms Deep.

Едно протягане на ръката ми беше достатъчно да взема пистолета от портмантото. Дълго мислих кое ще е най-доброто място за него, но по-добро от това не успях да намеря – човек никога не знае кой изрод ще му потропа на вратата.

Извъртях ръка и го насочих към тиквата на Димитър дори без да го зареждам. После всичко стана много анимационно. Димитър се опита да спре, изнасяйки трупа си назад, все едно беше Том, озовал се ненадейно пред глутница озверели кучета; едновременно с това пробва да извърне

глава, да приклепне и да се скрие с ръце. Резултатът от тези опити беше, че се озова по гъз на пода, а единият му чехъл излетя напред сякаш в опит да ме обезвреди. Вместо това обаче улучи Арсения в слепоочието, което беше горе-долу на нивото на ръката ми. Щях да кажа на нивото на пъпа ми, ама хайде да не прекаляваме с гаврата с хорските недъзи. Арсения не издържа на поредната тъпотия на приятеля си, изкрещя с всички сили „Малоумник!“ и му зашлеви най-звучния шамар, който съм чувал някога. Трябва да е изплющял чак в Павликени.

В това време храбрите защитници на доброто бяха замръзнали на място с ебахти израженията, все едно ледената магия на Sub-Zero ги беше поразила най-неочаквано.

Понякога си мисля, че хората, приемащи се за *добрите*, са много тъпи парчета и май наистина живеят с вярата, че самата идея е достатъчна да им даде +1000 HP, по една колба с червена и синя мана, огнен елементал и амулет за invulnerability. Заблудени шибаняци.

След като се насмях истерично и почти останах без дъх, избърсах сълзите си и направих онова специфично движение с пистолета, което значи „Върви натам, че ме сърбят ръцете“, след което всичките четирима тръгнаха към отворената си стая.

Натъпках ги през вратата и тъкмо посегнах да я затворя зад гърба си, когато иззад нея се появи дебелата булка, чието отсъствие до момента не бях забелязал. Тя се появи с неочаквана за килограмите си бързина и стовари върху главата ми нещо. Нещото се оказа голяма бамбукова чиния. От тия китайските с тъпите илюстрации.

Чинията се пръсна на парчета и се чу вик. Но не беше моят. Отново викаше неврастеничното джудже. Този път обаче, за по-оригинално, репликата беше „Не чинията мииии!“ Мили Боже! Спасяват □ живота, а тя крещи за тъпата си чиния, купена от магазин за половин лев!

Без миг колебание играх на дебелата такова мае гери в корема, че я залепих три метра по-нататък за стената. Малко остана да излети през нея барабар с мазилката. Ха-ха! Все едно видях себе си навремето. Невероятно е, но дебелата се отлепи от пода и в оригинал полетя с гъза напред. Смятай как съм я засилил!

И в този миг в стаята изведнъж настана вселенска тишина.

Затворих вратата след себе си, огледах се и наредих:

- – Стройте се до стената. Там до дебелата. Семейството, я застанете на челно място. Поживичко де – стопля ми се уискито.

Докато се подреждаха със скоростта на срамежлива костенурка, огледах стаята. Беше толкова жалко и противно място, че да те е гнус да пипнеш нещо с пръст. По средата □ имаше нещо като импровизирана маса, направена от кашон с дъска отгоре му. Около нея бяха наредени шест, незнайно как попаднали тук, дървени трупчета. О, миличките! Бяха предвидили място и за мен! Трогнат съм! Върху „масата“ имаше пластмасови чинии за еднократна употреба, руло тоалетна хартия, няколко пластмасови вилици и ножчета, едно комбинирано сгъваемо ножче с лъжица, вилица и тирбушон, каквото за последно видях, когато бях на пет години, и пластмасови чаши. Малко по-встрани стоеше буркан с кисели краставици и шише с домашна ракия. Аз нали ви казах! Копеленцата си бяха направили много тънко сметчицата! Само филиите със свинска мас липсваха. Огледах се, да не би да съм ги пропуснал, и погледът ми попадна върху един някак познат черен пластмасов ръб, подаващ се изпод възглавницата на леглото в ъгъла.

С бавни крачки и свито сърце се приближих. Повдигнах крайчеца на възглавницата и пред мен лъсна *лаптопът*. В стаята се разнесе много дълбока, продължителна и всеобхватна

въздишка. Те – защото сега вече знаеха, че ще стане неவிжданo чудо, аз – за да се успокоя и да не им отрежа главите с тъп трион още на мига.

Вдишах дълбоко няколко пъти смрадливия въздух. Не ми помогна. Пуснах възглавницата и много бавно се върнах при тях. Огледах ги от долу до горе. Мръсни, вехти дрешки, черно под ноктите. Без такива светът ще бъде едно по-добро място.

- – Кой беше? – казах след дълга пауза.

Тишина. Рязко ударих Димитър в слънчевия сплит. Докато се опитваше да си поеме въздух на земята, попитах отново.

- – Кой беше?

Тишината продължи. Без въздух на пода се озова и Арсения.

- – Всички бяхме! – изписука професорът, който беше наред.

- – Всички бяхте?

- – Всички бяхме! – целият се тресеше.

- – И защo така бе, друже?

- – Само *назаем* го взехме! Само за малко!

- – Верно? Назаем? На мен пък ми се струва, че сте го взели *под наем*.

- – Точно така! Под наем! – потвърди много бързо и все така тресейки се професорът.

- – Браво. Тогава днес е щастливият ви ден – денят за плащане на наема. Момент да сметна. Значи 60 дни по 15 лева на ден правиии... 900 лева.

- – Но ние нямаме 900 лева! – опита да повиши глас някъде отдолу Арсения.

- – Арсения, на теб вече ти направих оферта – 20 лева за едно нелoшо триминутно бум-бум. Айде, ще проявя щедрост и ще оценя задника ти на 50 лева. Но както и да го смятам, пак не става. Не съм кон – няма само да те еба я! Имам си и друга работа. Пък може и някой друг да иска, нали така? – огледах с широка усмивка останалите. – Дебелата обаче не я ща!

Професорът щеше да колабира на място. Сигурно вече си представяше как го дъня. За миг пребледня и малко остана да падне.

- – Голям си пич – обади се най-накрая и металистът. – Раздаваш го тежко с тоя *патлак*, големи приказки приказваш, ама я го остави да те видя колко си мъж!

Ей Богу, няма край! Човешката тъпотия няма край! Сто процента вече си мислеше как сега ще ме избие на чест и достойнство, ще оставя *патлака* някъде, ще се сбием, той ще ме повали, другите ще ми скочат, а дебелата ще го вземе, ще ми го опре в слепоочието и ще си отмъсти. Просто бях сигурен, че това си мислеше. Можех да го видя в очите му – там вече с 24 кадъра в секунда се въртеше кинолентата. Но тази кинолента му попречи да види другата – истинската, в която левачката ми така го изгърмя в брадата изневиделица, че не му остави друг вариант, освен да се свлече до дебелата и семейството. Единствен по средата като гигантски среден пръст остана да стърчи професорът.

- – Сега, вярвам, че ти като интелектуалеца на групата ще разбереш, без повече да се убеждаваме.

Той закима като шевна машина.

- – Както казахме, наемът за двата месеца е 900 лева. И денят за събирането им е днес. Нали така?

Шевната машина заработи с пълна пара.

- – Ами тогава къде са парите?

- – Ами ние нямаме толкова пари... обаче...

- – А колко имате?

- – Аз днес имам рожден ден и...

- – Аха, значи ти си този. Честито. Сигурен съм, че ще запомниш *точно този* рожден ден. Но не разбрах колко пари имате.

- – Ами те тези, които имаме... ни трябва... а и аз не съм сигурен, че...
- – Как се казваш, друже? – прекъснах го.
- – Х-хари...

Имената! Имената и битието! Викайте ми Нострадамус!

- – Потър?
- – Н-не Потър! Русев.
- – Виж сега, Хари Непотър Русев... Ти що си такава путка бе? Що не си кажеш каквото ти е на душата, ами каканижеш там глупости? Кажи така и така, колкото имаме, наши са си, еби си майката. Толкова ли е сложно?

- – Ама то аз не... не искам да кажа това!
- – А какво искаш да кажеш?
- – Ами че те ни трябва за наема и за храна и... ако може по-нататък...
- – Къде са парите за наема, Хари?
- – П-под дюшека...

Отидох до леглото и отметнах дюшека. Под него имаше малка купчинка смачкани банкноти, увити с ластик. Пълна безотговорност към парите. Направо не ги заслужаваха. Преброих ги – 415 лева.

- – И това ли са всичките ви пари?

Хари закима много бързо. За момент си представих, че ако вместо глава можеха да му се монтират различни крайници, щеше да бъде много полезен в промишлеността. Примерно, ако сега му бяха сложили приставка за запечатване на бутилки, за 10 секунди щеше да е набил тапите на поне 50 шишета вино. Ако ли пък беше с приставка за шиене, щеше да е обкантил 200 метра чаршафи. Дори не ми се иска да смятам колко филии щеше да е нарязал, ако имаше приставка с нож. Но тогава щеше да е опасен и може би щеше да се наложи да го гръмна. Че не ги знаеш тия със спасителните движения кога ще изтрещят.

Прибрах парите в джоба си. Чу се едно едва доловимо поемане на въздух от онези, които бяха в съзнание.

- – Хари, ти колко пари имаш в гашите? Я си изпразни джобовете! – върнах се обратно при обекта на забавлението си.

Хари видимо се притесни. Започна да пристъпва от крак на крак, но не беше особено усърден в това да покаже колко лева има в джобовете.

- – Какво става, патенце?
- – Ама не го взех *аз*! И им казах да не го правят! Обаче *те* не ме послушаха! *Аз* не исках да става така – избухна най-накрая истерично той. Целият се тресеше.
- – О, това е интересно. Хайде, Хари, разкажи ми как стана таз беля?
- – Да! Ами то... просто пробвахме... *те* пробваха и се оказа, че единият ключ става и за *вашата* врата. *Аз* дори не бях там! *Аз* се върнах веднага тук! И после *те* донесоха лаптопа и *аз* им казах, че така не трябва да се прави, но *те* не ме послушаха!

- – Харалампи... *Хараламби*! По принцип мразя някой да кодоши. Долно е едно такова. А да кодошиш хората, с които живееш, дори не мога да го проумея. Хората като теб, Хари, са отвратителни. Нали така?

Хари закима, но след първите няколко пъти се сети, че по-скоро трябва да отрече, затова заклати глава хоризонтално и в общи линии му се получи едно много нескопосано упражнение за раздвижване на врата.

- – Ако все още имаше комунизъм, ти, Хари, щеше да си от онези гадни копеленца, които издават приятелите си, само и само да си спасиш жалкия задник. И какво щеше да правиш с животоца си след това, Хари? Щеше да се ожениш за някоя тапа като Арсения, която щеше до смъртта ти да ти пили простотии на главата, да те унижава публично, а двете ви малоумни деца щяха да растат неврастенични и след години да създадат още едно безполезно и уродливо поколение. Но това теб нямаше да те засяга, защото ти щеше да си хронично депресиран, да пушиш цигара от цигара, да пиеш евтина водка и да миришеш на пръч, защото гадната Арсения дори нямаше вече да те пере. И така докато един ден умреш от цироза или рак, понеже и алкохолът, и цигарите са гадна работа, да не говорим за евтините. Но ти напълно щеше да си си го заслужил това, Хари, защото ти си олицетворението на термина *нутка*. И макар вече да не живеем при комунизма, единственото, което ще се промени, е, че сега няма да ти се налага да пишеш доноси. Много си ми неприятен, Хари. Направо ми се иска да ти скъсам главата и да я пратя на вашите в колет. Но като гледам теб, семейната ти история ми е напълно ясна, така че няма смисъл да го правя. Сврадливите ти родители дори няма да разберат, че е твоята глава. Сигурно дори няма да разберат, че това е глава. Ще помислят, че някой от родата им праща зелка от новата реколта, и ще я сготвят със свинско на фурна. Ще стане невероятна нова рецепта – „свинско с Хари“!

- Тук на лицето на Хари се изписа леко облекчение. Но не задълго, защото вместо да му скъсам главата, му зашлевих един шамар с опакото на ръката. Цигански шамар, дето има една приказка. Цайсите му хвъркнаха в другия край на стаята, а лекото облекчение се смени с тежко стъписване, след което като талпа, със звучно „дуф“, Хари се плюсна по гъз на земята.

Наведох се и му пребърках джобчетата. В предното ляво открих още една купчинка смачкани банкноти. С мъка ги разгърнах. 36 лева. Браво! Пъгнах ги при другите.

- – Утре вечер ще дойда за останалите 449 лева! – казах, взех лаптопа и излязох.

Пет фрага за няма и половин час. Голяма съм сила!

На следващия ден в новините видях интересен репортаж. Фекална лавина заляла кооперация на площад „Македония“. Лайната изригнаха от таванските помещения и тръгнаха надолу по стълбите. Влезли в апартаментите на хората. Били толкова много, че напълнили мазетата. Залели компотите, дамаджаните с вино и бидоните за киселото зеле. Истински лайнян потоп. Лайнагедон в средата на юли по средата на *столицата*.

Най-забавното обаче беше, че Гражданска защита и компанията, отговаряща за водопроводите, в интервю отказаха да се ангажират с проблема, тъй като източникът на лайната бил незаконно построена тоалетна, вследствие на което цялата отговорност – и работа по отстраняването на последствията – принадлежала на етажната собственост. Съкооператорите не само щели да отстранят щетите за своя сметка, но и щял да им бъде съставен акт за незаконното строителство на тоалетната, както и за незаконното отдаване под наем на таванските помещения. После щели и да ги подпукат за биологично замърсяване.

В градския транспорт човек научава много. Две спирки само да пропътуваш – всичко ти става ясно. Актуалните новини излизат наяве. И веднага правиш съвършено достоверна статистическа извадка на населението. С всичкото му там – нагласи, положение, финансово-имотно състояние, политическа ориентация и прочее. Всичко.

- – Копеле, сестра ми духа на всичките ми приятели, а на мен не иска – имала била принципи!

- – А нещо кинти ако □ дадеш?

- – 100 % ще се навие. Ама кво? Тате, дай 20 лева за един свирчок от Ралица?

...

- – Вземам активно участие в борбата с нежеланата бременност чрез пасивност. Голям парадокс!

- – Голяма тъпотия, брат ми!

- – Е що? Парадокс е. Защото, гледай сега – активно се боря с евентуалната възможност случайно да се зачене, като съм сексуално пасивен. Кое му е тъпото? Не вдяна ли пак бе?

...

- – Помогнете за хлебец! Помогнете за хлебец! Помогнете за хлебец! Помогнете за хлебец!

...

- – Тия турци съсипаха България!

- – Кои турци? ДПС ли?

- – Всички са турци!

- – Ба, мани ги тия пустиняци турците! Чифутите контролират всичко!

...

- – Зълва ми взеха голям кредит и сега не могат да го изплащат. Ще останат на улицата!

- – А пък здравната каса вече не поема лекарствата на Добринка!

- – Ти остави, парното тоя месец е 480 лева! Откъде ще взема толкова пари само за парно?!

- – Какво ти парно, на мен наемателите ми навъртели 1500 лева телефон и избягали!

Не е на добре работата, като ви казвам. И най-позитивният и добър човек само с един тегел в градския транспорт може да се разболе от неизлечима духовна празнота и злокачествени емоции. Гаранция – или турците, или чифутите са измислили цялата схема, за да контролират народа.

И изобщо да го духат всички, за които духовното определя битието на човека. Ако тия глупаци само можеха да се видят колко жалки изглеждат, щяха да пукнат на място от стреса.

И как точно се възвисяваш духовно, когато физически живееш в лайна, носиш дрипи на гъза си, тялото ти прилича на изсъхнала синя слива и ядеш боклуци веднъж дневно, щото не можеш повече? Ами как ще можеш? То по цял ден със седене, разсъждаване и съзерцание пари не се правят. Тъпаци. Дори в Индия го осъзнаха и го превърнаха в бизнес – простите европейски и американски туристи, зажаднели за духовно възвисяване, отиват, дават едни хубави пари, за да живеят те в говната, правят маймунджилъци като: „Два дни не трябва да говоря с никого, за да се пречистя, че ще се срещам с Далай Лама“, и накрая какво? Един хуй! „Далай Лама не дойде.“ А в това време бизнес планът на ламата много добре си работи. Много добре работят бизнес плановете на стотиците и хиляди, и милиони ламы, които те гледат благо от огромния плакат на срутвациата се гара и те приканват да се отдадеш на *правилното* мислене. Да захвърлиш *оковите на материалното*, да се пречистиш, като се окъпеш в оня гьол там, и да получиш *ultimate* силата. И ако случайно хванеш конюнктивит, малария или стомашни паразити – няма страшно, това е част от *пътя* ти. Пътят минава през физически несгоди, за да постигнеш духовния рахат, там пълният набор от девици в рая, вечна нирвана и каквото друго още се предлага като пакетна услуга на промоционална цена от „Райска Градина За Всеки“ ЕООД.

Ако има някой толкова прост, за да вярва, че духовното възвисяване не зависи от пълната материална задоволеност преди това, предлагам му да си направи сепуко. За по-сигурно – две.

Вие виждали ли сте *истински* щастлив *беден* човек?! Това е някаква фантазмагория, в която взаимоотношенията се елементи се комбинират в поучителна идея накрая. Истински щастливият беден човек (ИЩБЧ) е по-митичен герой и от птицата Феникс. Той е неутриното на социалната среда – някакви хора твърдят, че го има, но никой не го е виждал и няма доказателства за съществуването му. Като саскуоча е. Като Йети. Като Неси. Ако го има, ще е също толкова примитивен и по-скоро предизвикващ съжаление и погнуса, отколкото нещо друго.

ИЩБЧ е измислен от онези лайнарковци от плакатите, които продават вяра в някаква привидно *достъпна* имагинерност, но после нямат никакъв проблем да се качат на ферарито и да отпрашат към авангардната си вила. Двойният стандарт най-лесно се обяснява с ниското ниво, от което всички започват, за да се изкачат нагоре. Но както при всяка друга пирамида йерархичността е мит, по-голям и от мита, който пирамидата всъщност продава.

Въобще най-лесно и сигурно от обикновения човек пари се печелят чрез абстракция, която обещава всичко, от което той има нужда. И малко мистицизъм трябва да има също. Мистицизъм от типа „Вие сте *избрани* в нашето *херметично* общество“. И, естествено, трябва да се покаже, че и други *като него* са вече в мармалада. Затова е измислен митичният герой ИЩБЧ. Дай му на обикновения човек шанс да се почувства *специален* сред свои и тогава му поискай и последните стотинки – той с радост ще ти ги даде. И ще сияе след това от щастие.

Същият този ИЩБЧ изповядва философията, че парите не са всичко, а щастие е най-важно. И за други такива простотии говори – хармония, позитивно мислене, да си отворен към хората, да нямаш предрасъдъци. Според него никой не трябва да *ламти* за пари, а да се задоволява с това, което има, защото именно в това се крие *щастие*. Няма да е неуместно, ако след подобни приказки си помислите, че ИЩБЧ е мъдър и начетен. Всъщност той е прост и примитивен. Няма как да е друг, защото отрича очевидното – в нашия свят мерилото за щастие е покупателната способност. Не вярвайте на някой, който ще ви каже, че е щастлив с моторолка за 20 лева с 30 включени предплатени минути. Не му вярвайте, защото веднага ви става ясно, че критериите му са ниски, покупателната му способност е ниска, посещава заведения в ниския ценови диапазон, където може да срещне само хора от своята класа, вследствие на което темите му за разговор са примитивни, тъй като средата е такава; пичките, с които може да се запознае, са също толкова примитивни; връзката, която може да създаде с такава пичка, не е основана на градация, а на деградация, понеже никой от двамата не е нещо повече от другия и не може да го дърпа нагоре; поколението, което ще създадат в бедното си, обикновено семейство, просто ще продължи този порочен упадъчен кръг. Затова направете добро на себе си в локален и на света в глобален план – не вярвайте в ИЩБЧ. Вярвайте точно в обратното! И блъскайте ден и нощ неуморно, само и само да не се доближавате до всичко онова, което е част от малкия, миризлив свят на ИЩБЧ!

После, когато сътворим новия свят – света, в който няма да има пари и материалното благополучие няма да е фактор за нищо, защото всеки ще може да има каквото иска и няма да се налага да мълчи два дни, за да се види с някой си гейзер, наречен Далай Лама... тогава вече ще си говорим за извисеност и хармония. А сега-засега ще си говорим за покупателната способност като мерило за качествата на човека.

Разбира се, зад всички твърдения за ИЩБЧ, позитивното мислене и неламтенето стои една много съществена житейска причина. Върху нея се гради съвременното общество на простичкия човек от народа (ПЧН). Същият този, който продължава да вярва, че някой го бръсне за слива,

чувства се горд от това, че с труда си храни нехранимайковци като мен, и не пропуска да базира заплахите си, когато нещо не му отърва, на мурафети от каменната ера: „Ще блокираме магистралата“, „Ще докараме тракторите от путка си майна и ще спрем движението в центъра на столицата, за да видите вие, че животът на *обикновения човек* не е молове и гурме.“

Та този ПЧН е приел изключително удобната си и възвишено градивна философия да отрича всичко, което не може да има, но същевременно да проповядва дънната си мъдрост.

За него онзи, който развива бизнес в различни сфери и успешно се разширява, не е олицетворение на доброто, а тъкмо обратното. Защото ПЧН няма пряка изгода от чуждия бизнес. Няма пряка изгода и от това, че някой забогатява, защото е намерил начин да го направи. Последното е логичната крачка към изпепеляващата завист на ПЧН. Изпепеляващата завист има два етапа: 1. хейтърство; 2. отхвърляне.

По време на хейтърския етап ПЧН бълва говна като шоколадов шадраван в Брюксел. Изказва съмнения за почтеността на бизнеса, а по-късно изказва увереност за непочтеността му, подкрепена дори от *доказателства* и логически съждения. Изказва и недоволство от постоянното *ламтене* на бизнеса за още. И всичко това с особен тон, който не оставя място за съмнение в достоверността на информацията.

Примери:

„Тоя е само *мутра*, виж му физиономията и голата глава!“

„Видя ли на Петрови сина с какъв *джип* дойде онзи ден?! С какви пари се купува такъв джип?! С пари от *далавери*, то е ясно!“

„Всички имоти наоколо изкупи и сега иска да събори магазинчето на Тодорка! Щял да строи *мол*! Как няма кой да го гръмне тоя!“

„Тоя има връзки с кмета, аз го знам от *сигурен* източник! Кметът му урежда далаверите лично! Прав си сметка колко прибира под масата!“

През втория етап ПЧН осъзнава неизбежността на събитията и решава да не се хаби повече за нещо, което очевидно няма да му е на кяр. Затова ПЧН приема, че темата е изчерпана, и минава на следващата. Примерно политика. Или спорт. ПЧН много обича политиката и спорта. И циците. И домашната ракия. Те го разведряват.

Ако вие примерно имате 10 диоптъра късогледство и виждате само до върха на носа си, за вас лека-полека онова, което е отвъд, губи смисъл и решавате, че не си струва да се цъклите в него, като така и така не можете да го разберете. Вместо това се опитвате да докарате онова, което ви трябва, дотам, докъдето виждате. Тоест целият ви стремеж не е насочен навън, екстровеотно, а навътре, егоистично. Да, но с течение на времето диоптрите растат: 11, 12, 13, 14, 15. Накрая не виждате вече и до върха на носа си. Ядосвате се. Озлобявате се на другите, които виждат и зад него. И започвате все по-яростно да тръбите, че онова, което е отвъд, е пошло, ненужно и истината е ей тука *вътре* бе, елате да видите. Не, честно, елате да видите *истината*. Тя е само и единствено тук, по средата на носа ми!

Нищо лично нямам към късогледите хора. Но късогледството чудесно се връзва с всичко онова, което исках да обясня. Горедолу същото е и с инвалидите. С всички онези, които са различни. Които *нормалната* част от обществото хич не ги харесва.

Гадна работа е да си инвалид. Хем трябва да доказваш на себе си с нечовешки усилия, че още те бива, хем трябва да го доказваш и на другите. Ама на другите хич не им дреме за теб.

Реалността, сътворена от прости хорица, виждащи до средата на носа си. Захлупени в ежедневните си малки и жалки животчета с ежедневните си малки и жалки проблемчета и ежедневните си малки и жалки темички за разговор. Онези прости хорица, вярващи, че мнението им на избори има значение, а после окайващи с години и псуващи *съзнателно* направения си избор. Онези прости хорица, които гледат как да живеят по-евтино, вместо да гледат как да изкарват повече. Същите, за които разходите извън най-необходимото за оцеляването са *глупости* и водят до драматични скандали как е възможно да са похарчени пари за простотии. Същите, които, ако бирата поскъпне с 5 стотинки, няма да спрат да пият, а ще минат на ракия за по-рентабилно; ако ли пък цигарите скочат, ще загъват качак във вестник, но ще пушат, защото това обичат. И това е едничкото хубаво нещо, което им е останало – да пият и да пушат. Същите, които живеят в малките си панелни жилища или порутени съборетини в крайни квартали, придвижват се гратис в транспорта, гепят каквото могат и вярват, че животът е да се наядеш, напиеш, наебеш, без да се подмиеш, а 9 месеца по-късно да дадеш живот на поредния ревящ малък розов ПЧН, защото думата „контрацептив“ е прекалено сложна за изговаряне, а смисълът □ не може да бъде разбран. Всички онези, на които някой друг им е виновен за всичко.

Тези хорица не могат да си обяснят моя Marantz с колони Jamo в кухнята и ако само знаеха, че удоволствието заедно с доставката и митата ми е струвало 2300 лева, непременно щяха да се хванат за главата и да изрекат: „Малеее, ако имах толкова пари, щях да се ожения!“ – това е класиката на класиките в страната. Върховният разход в живота на човека – сватбата. Нищо чудно, че след този невероятен житейски връх за ПЧН всичко обикновено тръгва надолу.

Всъщност оттам идва и проблемът. От неосъзнаването на елементарния факт, че по дрехите *наистина* посрещат. И ако искаш някой да ти обърне внимание, не трябва да излизаш на митинги и манифестации и изобщо на прояви с пембената си коса, износеното анораче, колелото и раничката на гърба. Вече не сме в соца, младежките движения не са популярни в работнически и измъчен вид. Измеренията вече са съвсем други и ти, щещ не щещ, трябва да се съобразяваш с тях, за да те чуят. А то какво? Съберат се 100–200 хипарливи глупаци и започнат да изразяват претенции. На какво отгоре? Кой си ти? Какво си? Направил ли си нещо значимо? Какво работиш? Какви са ти планове? Какви са ти мечтите? КОЛКО ТИ Е ДОХОДЪТ?

ДОХОДЪТ, копелдако! Защото истината при капитализма е съвсем проста – *ако нямаш пари, не трябва да имаш и претенции!* Затова, ако искаш всичко да се промени коренно, по-добре започни да работиш за изграждането на ново общество, което няма да се основава на парите. В такова общество някой може и да те вземе за фактор с нефелния ти вид.

Но слава Богу, в днешно време управлението на държавата никога не зависи от мнението на простолюдието. Управлението и развитието зависят от хората с пари. И това е най-нормалното. Ако те бива за нещо, винаги ще се пребориш, винаги ще успееш, винаги ще излезеш на върха. Тогава – добре дошъл, управлявай, давай акъл, вземай решения – ти очевидно си *достоен*.

Знаете ли кое е основното при всички подобни мероприятия? Всеки, дори най-незначителният тип, има възможността да се чувства значим с участието си в тях. Чувство, което няма как да изпита по друг начин и на друго място. Може да става дума за най-голямата глупост, но това е без значение. От чисто психологическа гледна точка ПЧН има нужда от всяка подобна инициатива, от всяка сламчица, за която да се гепи, за да покаже на света и на себе си, че и той съществува. Затова толкова много хора се натискат да участват в телевизионни игри и

предавания. Затова толкова много хора постоянно си намират тема, по която да вземат отношение *публично*.

Неслучайно е измислен оня лаф за 15-те минути слава. Всеки протестиращ ги получава, изведнъж започва да се чувства повече човек и добива увереност. Може допреди малко да е бил най-тъпият и миризлив селски пръч, пристигнал с изрисуваната мешка, некъпан и небръснат, но вече не е. С магическа пръчка участието му в митинга го е направило значим. Значим за себе си и за околните. Нищо, че скоро след това отново ще бъде най-тъпият и миризлив селски пръч, пристигнал с изрисуваната мешка, некъпан и небръснат. 15-те минути са най-важни. Те коренно променят усещането на човека за самия него.

Това си мислеше зад отегченото си изражение в 10,35 сутринта булката, пред която се изтъпаних тогава. Наложих се да изчакам да приключи с телефонния си разговор, за което не бързаше. Наложих се да изчакам да набере с два пръста на компютъра данните от личната ми карта. Наложих ми се също да изчакам 4,77 мегахерцовия □ компютър да изпълни заявката и да отпечата лист хартия на близкия скърцащ принтер Samsung.

Имах време да огледам работната среда. Между мен и нея имаше голям прозорец, дървената рамка на който е била последно боядисана с бяла блажна боя през 86-а. На прозореца беше направено специално малко прозорче, в което се подпъхват разни неща – лична карта, номерче, формуляри. Зад тази преградна стена, отделяща моя и нейния свят, се простираше *офисът*. Облицовани с жълтеникава ламперия стени, резедав балатум, десетки метални рафтове с папки, масивни дървени бюра, покрити с линолеум, български офис столове. За красота и разкош имаше два фикуса и любимият на целия народ филодендрон.

Но всичко това би било прекалено сухо и безлично без малките емоционални щрихи. Без онези леки елементи, придаващи живот и индивидуалност на всяко работно помещение във всички учреждения – хумористичните допълнения, с помощта на които работният ден вече не е сив, опашката вече не е толкова голяма, а изнервените граждани вече не са толкова нагли и противни. По стените висяха забавни неща като дървена рамка със стъкло и цигара зад него и надпис „Счупи в случай на нужда“, разпечатка, гласяща „Fuck the burger, fuck the pizza, the best is banitza!“, друга разпечатка с пор затворник, гледащ тъжно и държащ пред себе си табела с надпис: „Пуснете ни по-рано от работа, петък е!“, и свитък с магическото заклинание „Боже, пази този офис от лош късмет, скучни колеги и...“

По-нататък не можах да прочета, защото в този момент по стъклото се чукна рязко и излязох от съзерцанието си за миг.

Булката пъкна един лист през дупката:

- – Дължите 16 стотинки лихва.
- – Моля?
- – Имате просрочено задължение в размер на 16 стотинки.
- – И какво трябва да се направи?
- – Да го платите в банката ей там, после си вземате отново номерче, идвате с платежното нареждане и аз ви давам бележка, с която след една седмица ще дойдете да си получите удостоверението.
- – След една седмица?! Нали трябва само да го пуснете на принтера?!
- – Господине! – повиши тон булката. – Такива са сроковете! Като не ви харесва – емигрирайте!

О, да, ще го направя, шибани боклуци! Ох, как ще го направя! Само стой и гледай! И когато отида, първата ми работа ще е да забравя откъде съм. Ще намеря първия кабинет за психотронна кибернетика или еба ли му майката какво, ще вляза и без дори да попитам „Колко“, ще поръчам процедура за изтриване на миналото ми. Изтрийте ми първите седем години – те не са ме научили на нищо, после изтрийте всичките ми спомени за произхода и родословието ми. Ако имате с какво да ги заместите – хубаво. Ако не – просто ще бъда човек без спомени, който започва всичко наново. Нямам още трийсет години, едва ли ще е толкова трудно. И едва ли имам за какво толкова да съжалявам. Животът ми е бил съвършено празен, безсмислен и прекаран в клекалото на Европа. Я удряйте направо с голямата гума!

Удряйте, за да не си спомням гадните пухкави лица на хора с мазни коси, малки очички и тъпи физиономии. Удряйте, за да не си спомням дежурното „Не може“, с което тези откърмени със социалистическа сперма пинчери ме посрещат всеки път, без значение дали отивам да си вадя документ за нещо, или просто искам шибана торта с по-различна форма. Удряйте, за да забравя изписания на лицата им първичен допотопен образ, който идва да ми каже, че услугата ми ще бъде свършена с такова старание и такава бързина, че да отговаря *обективно* на ниската им заплата.

Майка ви да еба! Работите гадната си първобитна работа за малко пари, защото толкова уместе и толкова ви е акълът. Ако можехте нещо по-добре и имахте малко пипе в главата, нямаше да прекарвате деня си в синя престилка в разменната пощенска станция или с тоалетче от Илиянци в държавната администрация с единствената перспектива да изкарате *сигурно*, спокойно и без много зор до пенсия. И вследствие на това да работите по съответния незаинтересован за света на останалите начин. Затворени в малкия си свят с аромат на прах за пране „Бонукс“, салам „Камчия“, тоалетна хартия „Кольо“ и цигари „Мелник“, няма как да се интересувате от чуждия живот, нали? Не се интересувате, защото той поражда у вас завист. Завист за нещо, което никога няма да имате – щастие и блаженство. Вместо това имате дежурния отговор, че децата, които сте отгледали, са щастие то ви, а човек трябва да е доволен от това, което има. Е, да го слагам и на децата ви, расли в дълбоко духовната и градивна среда на работническо-селската интелигенция в панеления апартамент 60 квадрата в квартал с поне 1/3 циганско население, радващи се на онаследените от по-големия си брат или сестра счупени съветски играчки. Всички вас ще еба! До смърт! Но с няколко капута, за да не ми лепнете битовата си и духовна проказа.

Няколко минути по-късно на вратата се позвъни. Леля Цецка – дъщерята на съседката баба Дана.

Може би вече е време да ви поразкажа и за новото си обиталище, че в началото пропуснах. Живеех в стара кооперация, построена от комунягите или по-скоро – построена за комунягите от враговете на народа под дулата на автоматите, на едно от основните софийски кръстовища. Както можете да се досетите, обитателите на тази кооперация напълно отговаряха на хабитата си.

Единствената грешка там бях аз. И наемодателят ми – Кирко, който беше мазен реститут. Залагам си ташаците, че е викал с цяло гърло за комунягите, но след демокрацията някой му е пошушнал, че вече има чалъми да се връщат национализираните имоти, и Кирко е станал върл демократ. Копелдакът винаги ходеше закичен с една от онези първи значки на СДС с оня уродлив лъв. Сигурно никога не я беше свалял от ревера на разпърпания си балтон. Предполагам,

никога не го беше и давал на химическо чистене, за да остане значката винаги на едно и също място, а балтонът да добива все по-наситен цвят и аромат.

Та Кирко бързо се беше ориентирал в обстановката, беше се бутнал където трябва и по едно време станал реститут. От онези реститути, които притежават половината център на София и го отдават под наем на балъци като мен.

Гледаш го шушумига една такава, но ще те купи и продаде, без да се усетиш. Дъртият номенклатурчик беше усвоил всички пинизи на демокрацията, които му бяха необходими, за да прокопса. Вземаше си ми 300 евро наем за двете стаи и половина и го болеше фарът. Нещо повече – идваше лично да си ги прибира всеки месец в един и същи ден. Хем да си нагледа имота – да не му се случи нещо и да не са се настанили и други хора в него, хем да се увери, че не се каня да духна.

Съседите неведнъж му се бяха оплаквали, че се чувала силна музика, че миришело на някакви особени цигари и големи охкания и пъшкания също имало понякога – сякаш някой го колели там. По неведоми пътища те знаеха точно кога Кирко идва и издебваха момента да го хванат на вратата, за да му поговорят по болезнените въпроси, но така, че и аз да съм там. Цялото това кодошене се съпътстваше с едни остри погледи, хвърляни от време на време към мен.

На Кирко, който живееше във вилната зона и си сменяше колата на всеки 5 години, му дремеше малко по-малко, отколкото на мен самия. Всеки път в края на подобна стълбищна среща той се обръщаше към мен и ми казваше с най-апатичния тон на света „Чу ли? Умната, ей!“, а после си тръгваше с 300 евро по-богат. Кирковата логика беше изключително проста – ако недоволните съседи се разберат помежду си да му плащат 300 евро всеки месец, то той нямаше да пуска наематели в апартамента и всички щяха да са щастливи – Кирко щеше да си има доход, а съседите просто щяха да плащат за това никой да не обезпокоява живота им. Ако ли пък не можеха да си позволят това, то проблемът си оставаше техен.

Но съседите не бяха склонни да плащат пари на Кирко. По-скоро бяха склонни да ме тормозят периодично, хем им бях и под ръка.

Отворих и направих физиономията „този път какво“.

- – Това вече на нищо не прилича! – стартира леля Цецка, която явно дълго беше набираща инерция, за да изригне истерично. – Това вече на нищо не при-ли-ча!!!

- – Тъй.

- – Какво тъй?! Не ми викай „тъй“!

- – За пореден път ви моля да ми говорите преди всичко на „вие“, защото не сме си близки...

- – Ще ти дам аз на теб едно „вие“ ей сега – изпадна в амок леля Цецка, – виж го ти, келеш с келеша! Спирай музиката, събирай си парцалите и се изнасяй оттука, че знаеш ли!?

Понякога подобни циркове ме развеселяват, но този път не бях на кеф.

- – Аз що ли не ти еба майката на тебе най-накрая! – казах и се засилих с бързи крачки към кухнята.

- – Какво ми каза?! Какво ми каза ти?! Я се върни да те опухам аз тебе, да ти кажа на кого говориш ти така! – блъсна вратата и се втурна след мен в апартамента лелята.

Отворих кухненското чекмедже и грабнах най-голямата си гордост – ножа за месо с 30-сантиметрово острие от серията Shun на KAI. Макар да не бях истински готвач, веднъж не устоях на изкушението да похарча почти един бон за комплект професионални ножове. Достатъчно

беше само да направя леко „кльц“ и половината □ глава щеше да увисне като обелка на банан. От невнимание преди два месеца така щеше да ми увисне десният показалец.

Обърнах се, за да видя връхлитащата след мен Цецка с вдигната за шамар ръка. Като съпикаса блестящата стомана на ножа, Цецка замръзна на мястото си, а ръката □ увисна във въздуха.

- – Ей ся те разпорих вече, мръсна гад! – ревах и замахнах.

Цецка изпищя пронизително като заклана свиня и се строполи на пода. Свалих ръката с ножа и започнах да се хилия глупаво. Тъпата Цецка беше припаднала от страх. Дано само не се беше и насрала на все още новия ми килим „Армани“, че тогава вече щях да я заколя наистина.

В това време Альоша седеше с чинията в ръка и гледаше с един особен поглед, без да помръдне. Сигурно и не дишаше.

За да е картината пълна, се чу потропване на нещо, а няколко секунди след това входната врата се побутна. На нея застана баба Дана. Като видя падналата си дъщеря и ножа в ръката ми, баба Дана си изпусна бастуна. Хвана се с две ръце за устата, откъдето се чу един приглушен вик „Чедоооо!!!“. После баба Дана загуби равновесие, изплющя се по гъз на мозайката в коридора с пълна сила и притихна.

Това вече беше прекалено! Хвърлих ножа на пода, въздъхнах тежко и седнах до Альоша. Разперих ръце някъде неопределено, описвайки кръг около телата и вдигайки ги нагоре въпросително. Какво да ги правя тия брантии сега?

Единственото смислено нещо беше да ги завлечем обратно у тях. Кимнах към Альоша.

- – Ставай, братчед, да ги замъкнем бързо у тях, преди да са се освестили.

Альошката явно тотално беше дал заето – за един ден събитията бяха много наистина. Въпреки всичко накрая стана.

- – Давай, Альошенка, да почнем с агресивната гад. Хвани я за краката... А така... Дигай! Тъбъп! Ах че тежи, майка □ и свиня! Чакай малко да я хвана по-добре... А така сега... 1–2–3 дигааааай!

Тая трябва да тежеше поне колкото две радуги, свинята със свиня. Наложих се да си почиваме 4 пъти, преди да я проснем на килима у тях.

Никога не бях влизал там. Не че имаше и защо. Гадна соц покъщнина, мръсотия и миризма на некъпани дърти хора. Онази специфична миризма, която се стеле в къщите на баби, които са започнали да се насират, без да се усещат.

Починахме си минута-две и подхванахме баба Дана. Тя беше дори още по-тежка. Странна работа, а на вид беше една такава мършава. Сигурно на дърти години костите натежават.

И тъкмо изминавахме последните три метра, когато на стълбите цъфна съседът от горния етаж и домоуправител Радул.

Ето това вече беше малко повече от прекалено!

- – Какво става тука бре! – озадачи се той.

- – Абе нищо, баба Дана дойде да иска захар и се спъна на прага.

- – Как така се спъна? И защо тя идва? Къде е Цецка?

- – Абе откъде да знам къде е Цецка?! – сопнах се нервозно аз.

- – Я чакай, чакай! – каза Радул и се завтече към апартамента на баба Дана.

В такива моменти през главата на човека минават най-различни мисли. От „Пускай бабата и да бягаме“ до „Да вземем да го проснем и него, а?“. Но в крайна сметка просто останахме да висим като щъркели с безжизнената баба в ръце в очакване на фанфарната развръзка. Докато висяхме, ми хрумна нещо.

- – Альоша, изчезвай! – просъсках. – Махай се бързо оттука! Веднага бе!

Альоша продължаваше да е неадекватен, но за щастие поне този път бързо се освести. Постоя секунда-две, пусна краката на бабата и хукна надолу по стълбите.

Не знам дали очаквах, или не очаквах да приеме идеята ми, но вече нямаше никакво значение, защото от апартамента се разнесе едно „Аааа!“ с което Радул удостовери, че е намерил леля Цецка. Той изхвърча навън и ми се нахвърли.

Много неловка ситуация значи. Хем държа баба Дана и гледам да не я изпусна, хем Радул ми избучи два много тежки шамара за нула време. Маmicата им и пенсионери, откъде намират сили бе?!

Пуснах възможно най-внимателно бабата с цената на още два шамара. Да ви кажа, позамота ми се главата. Тоя Радул сигурно е работил в детска педагогическа стая навремето, мръсната тоталитарна гад. Кой знае какви ги е вършил с децата, дръзнали да се отклонят от праведния червен път, неговата мама! Набрах се за миг. Адреналинът и бесът направо избиха шибедаха и се метнах на гадния дядка. Подкарах го и аз с шамари. С шамари и шутове в гъза. Първо наблегнах на шамарите, но след първите няколко Радул се опита да се защити интелигентно, обръщайки ми гръб. И тогава го почнах в гъза – баам-баам-баам-баам – кракът ми беше като на пружина. Радул хукна към стълбите и изчезна някъде надолу. Чух, че се затвори входната врата.

Стоях запъхтян, зачервен и изтощен. С последни сили завлачих бабата до апартамента. Стоварих я до дъщеря □. Затворих вратата и се прибрах вкъщи. Бастунът изхвърлих на стълбището.

По някое време на вратата започна да се звъни упорито. Да се звъни и да се блъска. С викове „Отворете, полиция!“. Няма такъв цирк! Сигурен бях, че пред вратата щях да намеря тържествувачи всички съседи. Със свирки в устите, знаменца и балончета щяха да ме изпратят в последния ми път.

Бързо хвърлих ножа в чекмеджето и се запътих към вратата. Докато хващах дръжката, чух гласа на Цецка, която просъска на някого там: „Има *мачете!*“

В момента, в който отворих, се случи онова, което съм гледал само по телевизията – едни хора с маски ме хванаха, хвърлиха ме на цимента и ми сложиха прангите, крещейки „Лягай долу“ и „Не мърдай“. Няма такъв цирк, батко! Все едно съм педофил или имам 5000 шпиндела с нелегален Windows. Добре, че нашите ги нямаше наоколо да гледат, че щяха да получат инфаркт!

С извити ръце и натисната надолу глава ме помъкнаха към лендровъра. Тотално падение. Не знам само как нямаше журналисти наоколо, но благодаря на Бога за това!

Натъпкаха ме отзад и с пуснати сирени се юрнахме нанякъде. По някое време не издържах и казах:

- – Не се излагайте бе, няма да ви донеса бонуси за заловен престъпник на годината!

Вместо отговор получих отлично оттрениран юмрук в устата. Устната ми се сцепи и потече малко кръв. Разсъдих мъдро, че с любезните господа е по-добре да не си общуваме занапред.

Измъкнаха ме от продънения таралясник. Пак добре, че беше районното, а не следствието. Не че се чувствах дотолкова престъпник, така или иначе, ама знае ли човек.

Преджобиха ме, описаха ми вещите и ме закачиха за „трамвая“ до някакви мангали и изроди. Бях малко като грозното пате в инверсиран вариант – сред идиотите се отличавах като красота за окото. Направо да се чуди човек как такова чисто, хубаво и интелигентно бяло момче се е озовало сред такива отрепки.

Понеже бях единственият нормален, разгледах случая ми с предимство. Седях на трамвая само около час и нещо. Свалиха ме и ме сложиха в една стаичка, която не беше виждала обновяване от построяването на участъка. Такива зеленикави пластмасови столове последно помня в училище.

След малко влезе едно младо копеле с униформа. Има-няма моите години. Не им чактисвам много пагоните, не разбрах какъв е по чин. Не чух и първите му 1–2 изречения с представянето и формалностите – бях потънал в мисли. Да кажа, че не се чувствах гадно и леко притеснен – ще излъжа. Имах чистак нова петдесетачка коз под възглавницата на дивана все пак. Как не ми дойде на акъла да я хвърля в кенефа или през прозореца!

Ченгето заговори. Дори не ми се пресъздава целия тоя ташак с патетични интонации, драматични паузи и лирични отклонения, на които ще завиди и професор от НАТФИЗ. Стефан Данаилов направо ще си изяде такето от завист.

Накратко, веднага след като изскочил от входа, Радул се изстрелял в районното и рапортувал, че съм убил две съседки и насмалко да убия и него, но той успял да избяга. Даже сме били двама, но после единият изчезнал – очевидно за да скрие оръжието на престъплението. Нямам отговор на въпроса какво е било това оръжие, предположил, че е чук или нещо такова, понеже не видял кръв. Както и да е, натоварили двама шапкари Радул на една патрулка и се върнали с него да проверят каква е хавата. Качили се горе, а двете кикимори вече се били свързали. Като видяла униформените, Цецка получила спонтанен оргазъм и разказала интересна история. Звъннала ми тя на вратата, за да ме помоли *любезно* да намаля музиката, но аз съм я посрещнал агресивно, държал съм се арогантно, псувал съм, заплашвал съм я и съм бил във видимо нетрезво състояние. Тя ме помолила да се държа учтиво, *ако обичам*, но тогава аз съм измъкнал *мачете от гащите си* и съм я подгонил из коридора. Спънал съм я, тя паднала и си ударила главата, вследствие на което загубила съзнание. После в беса си съм се бил прехвърлил на майка □, която дошла да □ *помогне*, и аха да я *заколя*, когато ги *спасил* съседът Радул, но дори той не успял да ме озапти и спасил живота си с бягство.

Като чули това, полицаите от патрулката повикали SWAT екипа да ме обезвреди. Двете жени се тресали от страх, което допълнило образа ми на изнасилвач, убиец, педофил, разпространител на пиратски софтуер и прочее.

След като ми разказа тази версия, ченгето поиска да чуе моята.

Пуснах в действие хрисимия си вид и уплашен глас и му я разказах, като, разбира се, спестих момента с ножа и изобщо наличието на Альоша в цялата история. Цецка до такава степен беше се съсредоточила върху мен, че изобщо не го беше видяла и без това.

Според моята версия Цецка позвънила и се държала агресивно както всеки път дотогава, за което ще свидетелства и наемодателят ми Кирко. Избутала ме с вратата навътре и ми нанесла няколко удара, крещейки, че майка □ не може да подремне следобедния си сън заради силната музика, а тя стара жена, и така нататък. Аз на свой ред съм избутал е Цецка навън, защото къде ще му излезе краят, ако всеки ти нахълтва в къщата и те налага? Тъй като Цецка излизала с гръб през вратата, докато се опитвала да ме удари, не забелязала майка си, която вече била дошла отзад, блъснала се в нея и я съборила лошо на земята. Хукнала да се обади на бърза помощ, но сигурно в бързината се е спънала някъде и се е проснала на килима в хола. И докато аз съм се опитвал да извлача майка □ обратно у тях и да я поставя на леглото, където да се съвземе, се

появил съседът Радул, който директно почнал да ме млати, защото си бил наумил, че съм убил бабата. Не отричам, че музиката може би е била малко силна във времето между 2 и 4, за което съм готов да бъда глобен, ако е необходимо, но ще загубя вяра в системата на МВР, ако тя се доверява на разказите на неадекватни пенсионери, вместо да вземе под внимание фактите. А те са такива, че никой не е колен с мачете, а единственият понесъл физически удари съм аз. Включително и по пътя насам между прочем. Ето, вижте тук.

Полицаят завърши със записките на пишещата машина и ме гледа втренчено в гробна тишина около една минута. Не знам това някакъв психологически пиниз, с който да проникне зад съзнанието ми ли беше, или имаше навика да се втренчва празно, когато е замислен. Извади листа, прибра го и ми съобщи, че ще ме задържат за 24, а може би и за 72 часа. После сме щели да видим. Тоест те щели да видят.

Извадиха ме навън, взеха ми връзките на обувките, колана и всичко, което може да ми послужи за самоубийство или убийство, и ме забиха в една клетчица. Метър и нещо на метър и нещо. Ни да седнеш, ни да легнеш, ни да правиш кръгчета. Там прекарах следващите 22 часа.

Извадиха ме, върнаха ми вещите и ми казаха, че съм свободен.

Същата вечер, докато съм бил в ареста, двама маскирани разбили апартамента на Цеца и баба Дана. Вързали ги на леглото и ги мъчили известно време. Цеца отново се правила на пишкин момиче и буйствала, та се наложило и да я поебат малко, за да се успокои. Пред майка □.

Оказа се, че добрите ми нехигиенични съседки държали вкъщи половин кило злато от турско време и 10 000 лева. Накрая си признали къде са и крадците си отишли доволни и задоволени.

Баба Дана не издържала на емоционалната бомба и издъхнала на сутринта. Цеца изпаднала в шок, обадила се в полицията и хукнала да буди Радул, но на връщане се подхлъзнала на стълбите, паднала на врата си и умряла на място.

Абе гадна работа. Но пък ако не ме бяха наредили така, можеше да чужа, че ги обират, да се притека на помощ и сега можеше да са живи. Но не, те трябваше да си намират нонстоп причина да ми тровят живота. Затова майната им! Аз им прощавам, Господ ще ги съди.

От цялата работа полицаите ми съставиха акт за нарушаване на обществения ред, колкото да не са капо.

И точно когато се канех да изляза от участъка, от една стаичка, съпроводени от същия пагонен тип, дето ми взе показанията, излязоха тийнейджърите от вчера.

Сега, много ви моля, ако някой ми реди скрита камера, да си признае чистосърдечно. Обещавам, ще приема всичко с усмивка. Не обещавам, че под нея няма да искам да му смачкам тиквата, но най-вероятно ще успея да се съдържа.

Чакам...

Моментът за признаване отминава, така че ако някой ще го прави, да го направи по-бързичко. Че после вече действително ще се малтретираме, а скъпата техника е много вероятно да му влезе някъде, където не би искал, понеже няма да му е много удобно.

Не? Никой? Добре тогава.

- – Ето го! Тоя беше единият, дето гепи колата – посочи ме с пръст по-малкият, дето го прищипах с вратата.

Само ми трябваше и тая простотия. Замръзнах на място, гледайки ги с каменно лице.

- – Той ли те преби? – попита пагона анаболния тийнейджър.

- – Тоа!

Пагонът погледна мен, погледна него, пак погледна мен. Напуши го смях. Изведнъж всякакво движение се преустанови в радиус от 10 метра и всички замлъкнаха в очакване напрежението във въздуха да доведе до взрив.

- – Не ти върви тия дни! – каза ми с лека усмивка пагонът.

Хич не ми беше смешно на мен обаче.

- – Как го нокаутира? – продължи той.

- – Сефте ги виждам тия! – отрекох много убедително.

- – Недей лъга бе! – извика анаболът. – Щех да те смачкам! И друго глист щех да го побъркам! Възползва се от епилепсията ми!

- – Ти луд ли си бе? – продължих убедително.

- – Е, пак че не се е възползвал от нея да ти тегли и една патка! – неочаквано уместно се включи пагонът.

Мощна бомба избухна наоколо. И полицаите, и гражданите, и висящите на трамвая от вчера изроди изпадаха от смях. Някои направо се попикаха. Малки мокри петна се появиха отпред на няколко панталона. Насълзени очи, пляскания по коленете, огъващи се крака, подпиращи се един в друг хора. Взривната вълна продължи няколко минути и нанесе сериозни поражения – листове падаха на пода, чаши се разливаха. Тотална аниhilация на всичко свято и демократично. Вярвах, че подобни неща се случват единствено в Анадола. Само аз седях с ей такива очи и се чудех какво да правя сега.

След като нещата се поуспокоиха, пагонът ми махна.

- – Давай, давай. Отивай, че не знам, ако останеш до утре, може и Козлодуй да гръмне.

Тийнейджърите направиха невероятни гримаси, а вярата им в закона силно се разклати.

- – Ама защо го пускате?! Тъй ли лъвите престъпниците?! – викна анаболът.

- – Я внимавай! Къде се намираш ти?! – викна на свой ред пагонът.

- – Какво че внимавам, като пускате крадецо и побойнико!

- – Крадците са задържани бе, момче!

Анаболният остана с много тъпа физиономия на лицето. Заприлича на дърт басет.

- – Петканов – ревна пагонът. – Вкарай ги в трета за 24 часа! При техните хора. Да се опознаят.

Тийнейджърите абсолютно и необратимо изгубиха вяра в закона.

Вкараха ги в трета, където преди това бяха вкарали двама апаши от Белите брези. Апашите ги бяха заловили малко преди Дупница няколко часа, след като тийнейджърите бяха подали сигнал за откраднатата баварка. Возели си се в нея като пичове. Въртели волана, сменяли скоростите, пускали прозорците, пипали.

Сега всички заедно щяха да си побеседват на интересни теми. За живота и прочее.

Много шано ми се размина, заклевам се! Това е някакъв знак от съдбата. Прибрах се пеша, мислейки си глупости. Намерих на вратата залепен лист от тетрадка с изписани грижливо с черен флумастер букви. Буквите оформяха изречението „Домсъветът се събра и взе решение да се изнесеш до утре!“

О, божичко! Домсъветът, разбирай Радул, се събра със себе си и взе решение да се изнеса до утре! Ще падна от смях. Сигурно не може да си седне на гъза и се чуди хиперактивно какво да прави. Да взема да го поритам още малко, току-виж се вразумил.

Взех от къщи един червен химикал и нарисовах гъз около „Домсъветът“, като „о“-то беше анусът му. Добавих и мазен дебел хуй с космати топки, пръскащ сперма върху него. Доволен от свършената работа, треснах вратата така, че у никой съсед да не остане съмнение, че съм се върнал.

Контрастът с двата некролога на съседната врата беше просто един път.

Затътрих се до студиото. Всъщност един масаж хич нямаше да ми дойде зле. А и тук нямаше риск да се изложя като предния път – патката ми няма да стане днес при никакви обстоятелства, ако ще сам Мохамед да пристигне с отбора си класни девизи.

Да ви описвам интериора, няма смисъл. Представете си предното студио с всичките му там марокански лампи и чекии и го пуснете в миксера на ограниченото селско съзнание и неговото мерило за лукс, красота и комфорт. Ще получите нещо като 30-годишен „Икарус“, работещ с природен газ, от гръмките надписи върху който лъха една особена нотка на българска технологична гордост.

Плъснах се на едно високо столче пред нещо като бар и поръчах на смуглата девойчица двойно кафе в огромна чаша. Отпих и малко остана да повърна.

- – Извинявайте, какво е кафето?

- – Как, „Нова Бразилия“, разбира се! От пакетче! Ето го! – и майтап да няма, го вдигна да ми го покаже.

Сега вече знаете какви са критериите в затъntenите региони на страната, дори и без да се налага язвително да се изказвам.

- – А дали имате разтворимо кафе?

- – ???

- – Такова, на гранули...

- – ???

- – !!!

- – Нескафе?!

- – Да, нескафе!

- – Ха! Не ви ли харесва това?!?

Все едно да ти зададат въпроса „Ама как, не ви ли харесва уискито „Савой“, когато си свикнал на „Чивас“. Колко прост трябва да е човек, ебаси!

Смуглата се фръцна и ми приготви *нескафе* „Якобс“. Останах изненадан. Вече очаквах да е инка или нещо подобно. Ако поживея дори само седмица на подобно място, промяната ще е почти необратима.

Опитах да си поръчам масаж, но се оказа, че днес няма кой да ми го направи. Масажистът идвал два пъти в седмицата. Интересен салон за масажи.

Но пък солариумът им си работел, та ако искам...